

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **Nemocnice Pardubického kraje, a. s.**, IČ 27520536
sídlem Kyjevská 44, 530 03 Pardubice
zastoupená advokátem Mgr. Bc. Janem Spáčilem, LL.M.
sídlem Italská 2581/67, 120 00 Praha 2 - Vinohrady

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, IČ 72080043
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 15. 6. 2021,
č. j. 7305/21/5300-21441-702127,

takto:

- I. V řízení se pokračuje.
- II. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 15. 6. 2021, č. j. 7305/21/5300-21441-702127, se pro nezákonnost **ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**

III. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 9 800 Kč k rukám jejího právního zástupce Mgr. Bc. Jana Spáčila, LL.M, a to do 15 dní od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se včas podanou žalobou domáhala přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Pardubický kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 5. 8. 2019:

- rozhodnutí č. j. 1343689/19/2801-50528-609631, kterým byl žalobkyni přiznán úrok z daňového odpočtu na dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období prosinec 2014 ve výši 80 773 Kč, Nemocnice Pardubického kraje, a.s.,
- rozhodnutí č. j. 1403332/19/2801-50528-609631, kterým byl žalobkyni přiznán úrok z daňového odpočtu na DPH za zdaňovací období prosinec 2013 ve výši 7 465 Kč, před fúzí Chrudimská nemocnice, a. s.,
- rozhodnutí č. j. 1403439/19/2801-50528-609631, kterým byl žalobkyni přiznán úrok z daňového odpočtu na DPH za zdaňovací období prosinec 2013 ve výši 7 866 Kč, před fúzí Litomyšlská nemocnice, a.s.,
- rozhodnutí č. j. 1403851/19/2801-50528-609631, kterým byl žalobkyni přiznán úrok z daňového odpočtu na DPH za zdaňovací období prosinec 2013 ve výši 19 108 Kč, před fúzí Svitavská nemocnice, a.s.
- rozhodnutí č. j. 1403943/19/2801-50528-609631, kterým byl žalobkyni přiznán úrok z daňového odpočtu na DPH za zdaňovací období prosinec 2013 ve výši 22 387 Kč, před fúzí Orlickoústecká nemocnice, a.s.,

tím způsobem, že žalobkyni přiznal úrok z nadměrného odpočtu, a to konkrétně úrok z vratitelného přeplatku dle § 155 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v platném znění (dále jen jako „daňový řád“), odpovídající ročně výši 14 % plus repo sazba ČNB za období od 31. března, respektive 1. dubna 2016 do 30. června 2017, a úrok z daňového odpočtu dle § 254a daňového řádu, ve znění účinném od 1. července 2017 do 31. prosince 2020, odpovídající ročně výši 2 % plus repo sazba ČNB za období od 1. července 2017 do 1. května 2019. Svou žalobu žalobkyně odůvodnila následujícím způsobem.

2. Žalobkyně (dále v textu i jako „žalobce“) v první řadě vytýká žalovanému, že žalovaný nesprávně přiznal žalobci od 1. července 2017 úrok z daňového odpočtu dle § 254a daňového řádu, ve znění účinném od 1. července 2017 do 31. prosince 2020 (úrok 2 % plus repo sazba ČNB), namísto úroku z vratitelného přeplatku dle § 155 odst. 5 daňového řádu (úrok 14 % plus repo sazba ČNB), když správně měl být přiznán úrok z vratitelného přeplatku dle § 155 odst. 5 daňového řádu za celé období trvající od 1. dubna 2016 do dne 18. června 2019, tj. do dne vrácení nesporné části nadměrného odpočtu. Žalobce odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 16. července 2020, č. j. 1 Afs 445/2019 – 47 (rozsudek ve věci „EP ENERGY TRADING“), dle kterého právní úprava § 254a daňového řádu ve znění

účinném od 1. ledna 2015 do 30. června 2017 nebyla v souladu s evropským právem, proto je nutné ji považovat za obsoletní. Žalobci tedy náleží úrok ze zadržovaného nadměrného odpočtu dle pravidel stanovených v rozsudku NSS ze dne 25. září 2014, č. j. 7 Aps 3/2013 – 34, ve znění opravného usnesení ze dne 5. listopadu 2014, č. j. 7 Aps 3/2013 – 47 (rozsudek ve věci „Kordárna“), tedy dle ust. § 155 odst. 5 daňového řádu. Žalovaný tuto argumentaci uznal, ale pouze k období do 1. července 2017. Žalovaný je toho názoru, že za období od 1. července 2017 do okamžiku, kdy byl žalobci nadměrný odpočet vyplacen, nejpozději však do 30. dne od vydání dodatečných platebních výměrů, náleží žalobci úrok dle § 254a daňového řádu ve znění účinném od 1. července 2017 do 31. prosince 2020, tedy ve výši 2 % plus repo sazba ČNB. Tyto závěry žalovaného jsou však v rozporu se zákonem i judikaturou, dle přechodného ustanovení obsaženého v čl. XI. bodu 3 zákona č. 170/2017 Sb. je třeba aplikovat právní úpravu účinnou před 1. červencem 2017, tedy úrok z vratitelného přeplatku dle § 155 odst. 5 daňového řádu, jak vyložil NSS v rozsudku ve věci EP ENERGY TRADING a rozsudku ve věci Kordárna, a k čemuž dospěl i Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 25. února 2021, č.j. 22 Af 18/2020 – 54. Žalobce se dále v žalobě zabýval výší úroku, který měl být žalobci přiznán, k čemuž žalobce odkazuje na rozhodnutí SDEU ve spojených věcech C-13/18 a C-126/18, ze dne 23. dubna 2020 („rozsudek ve věci Sole-Mizo Zrt.“), dle kterého výše úroku nemůže být nižší, než je sazba, kterou by osoba povinná k dani, jež není úvěrovou institucí, musela zaplatit, aby si mohla půjčit částku zadržovaného nadměrného odpočtu. Zároveň však musí jít o sazbu vyšší než míra inflace, tak aby úrok vždy nahradil škodu, která vznikla měnovým znehodnocením. Následně žalobce podrobuje výši úroku přiznaného žalobci testu, k čemuž uvádí řadu tabulek a srovnání, z čehož lze shrnout, že žalovaným přiznaný úrok ve výši repo sazby stanovené ČNB zvýšené o 2 % neplní svou základní funkci vyplývající z judikatury SDEU i NSS, a to kompenzovat daňovému subjektu skutečnost, že s dotčenými finančními prostředky nemohl nakládat po nepřiměřeně dlouhou dobu, po kterou mu byl zadržován nadměrný odpočet DPH. Závěrem této námitky uvádí žalobce úvahy k funkci úroku ze zadržovaného nadměrného odpočtu, dle kterých žalovaným přiznaný úrok neplní tradiční a fundamentální funkci paušalizované náhrady škody.

3. Závěrem žaloby žalobce namítá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí také nesprávně posoudil konec úročeného období. Žalovaný tak v napadeném rozhodnutí aplikoval nesprávné ustanovení daňového řádu, když žalobci přiznal od 1. července 2017 úrok podle § 254a daňového řádu ve znění účinném od 1. července 2017 do 31. prosince 2020. Zároveň však žalovaný postupoval v rozporu s tímto ustanovením, pokud jde o určení konce úročeného období, a nedodržel lhůtu pro vrácení vratitelného přeplatku dle § 155 odst. 3 daňového řádu. Žalobce je přesvědčen, že s ohledem na judikaturu SDEU a NSS náleží žalobci úrok z vratitelného přeplatku dle § 155 odst. 5 daňového řádu za celé období trvající od 1. dubna 2016 do dne 18. června 2019, tj. do dne vrácení nesporné části nadměrného odpočtu.
4. Na základě všeho výše uvedeného žalobce navrhl, aby zdejší soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Pro případ úspěchu ve věci uplatnil žalobce nárok náhradu nákladů řízení.
5. Žalovaný ve svém vyjádření setrval na svých skutkových a právních závěrech, odkázal na odůvodnění žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby zdejší soud žalobu zamítl.

6. Zdejší soud svým usnesením ze dne 15. 3. 2022, č.j. 52 Af 48/2021 - 74, řízení přerušil do pravomocného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci vedené pod sp. zn. 10 Afs 236/2021, jelikož výsledek tohoto řízení mohl mít vliv na rozhodování soudu o věci samé [§ 48 odst. 3 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen jako „s.ř.s.“)].
7. Dne 13. 5. 2022 obdržel zdejší soud návrh žalobce na pokračování v řízení, jelikož Nejvyšší správní soud dne 1. 4. 2022 vydal rozsudek č.j. 1 Afs 80/2021 – 45, který je dle žalobce plně aplikovatelný na zde projednávanou věc, tudíž již není důvod čekat na vydání rozhodnutí ve věci vedené u NSS pod sp. zn. 10 Afs 236/2021. K tomuto návrhu se věcně vyjádřil dne 25. 7. 2022 též žalovaný, který s návrhem žalobce souhlasil.
8. Dle názoru zdejšího soudu tímto *de facto* odpadla překážka, pro kterou bylo řízení přerušeno, jelikož po přerušení řízení Nejvyšší správní soud vydal rozhodnutí, které obsahují dostatečné informace, které postačují k tomu, aby bylo ve zde projednávané věci v řízení pokračováno dle § 48 odst. 6 s.ř.s. (výrok I.).
9. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen jako „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
10. Ze správního spisu vyplývá a mezi stranami ani není sporné, že žalobce je nástupnickou společností, na kterou přešlo ke dni 31. prosince 2014 v důsledku fúze sloučením jmění zanikajících společností, konkrétně čtyř dalších nemocnic v Pardubickém kraji. Z tohoto důvodu žalobce v souvislosti s revizí nároku na odpočet daně z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2013 u zaniklých nemocnic a za zdaňovací období prosinec 2014 u žalobce před fúzí podal dne 30. prosince 2015 žalobce čtyři dodatečná daňová přiznání za zdaňovací období prosinec 2013 za zaniklé nemocnice a dne 31. prosince dodatečné daňové přiznání za žalobce před fúzí. Dne 9. května 2016 správce daně v souvislosti s výše uvedenými dodatečnými daňovými přiznáními zahájil protokolem č. j. 994133/16/2801-60564-609143 u žalobce daňovou kontrolu, v rámci které prověřoval DPH za zdaňovací období prosinec 2013 u zaniklých nemocnic a prosinec 2014 u žalobce před fúzí. Na základě daňové kontroly vydal dne 29. března 2019 správce daně 13 dodatečných platebních výměrů, kterými částečně uznal nadměrné odpočty DPH, a to v celkové výši 5 462 933 Kč. Dne 2. května 2019 podal žalobce u správce daně podnět k přiznání a předepsání nesporné části nadměrného odpočtu za zdaňovací období prosinec 2013, listopad 2014 a prosinec 2014 a k předepsání úroku ze zadržované nesporné části nadměrného odpočtu za zdaňovací období prosinec 2013 a prosinec 2014 u zaniklých nemocnic a za zdaňovací období prosinec 2014 u žalobce před fúzí. Nespornou část nadměrného odpočtu obdržel žalobce na svůj účet dne 18. června 2019. Dne 5. srpna 2019 následně správce daně vydal pět rozhodnutí o úroku, kterými správce daně přiznal žalobci úrok z daňového odpočtu dle § 254a zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném od 1. ledna 2015 do 30. června 2017 v celkové výši 137 599 Kč za zdaňovací období prosinec 2013 u zaniklých nemocnic a za zdaňovací období prosinec 2014 u žalobce před fúzí. Proti těmto rozhodnutím podal žalobce odvolání, o kterém žalovaný rozhodnul tak, jak je již uvedeno výše v tomto rozhodnutí.
11. Nyní již k samotnému přezkumu.

12. Krajský soud se jako první zabýval žalobní argumentací ohledně výše přiznaného úroku za období od 1. července 2017, přičemž dospěl k závěru, že žalobní bod je důvodný.
13. Žalovaný ve svém rozhodnutí nespороval tu skutečnost, že žalobci náleží do dne 1. 7. 2017 úrok dle § 155 odst. 5 daňového řádu, tedy ve smyslu rozhodnutí „Kordárna“, nicméně byl toho názoru, že od 1. 7. 2017 se již toto pravidlo neuplatní a od této doby tak bude žalobci náležet úrok dle § 254a daňového řádu. S tímto názorem se však krajský soud nemohl ztotožnit.
14. Na tomto místě má krajský soud za vhodné rekapitulovat vývoj otázky úroku z nadměrného odpočtu dle daňového řádu a judikatury NSS.
15. Dne 25. září 2014 vydal Nejvyšší správní soud rozhodnutí č. j. 7 Aps 3/2013 – 34, ve znění opravného usnesení ze dne 5. listopadu 2014, č.j. 7 Aps 3/2013 – 47 („rozsudek ve věci „Kordárna“), dle kterého *„[u]platní-li plátce DPH nárok na nadměrný odpočet (§ 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty) a částka odpovídající tomuto nároku je mu v důsledku prověřování oprávněnosti nároku vyplacena později než v době tří měsíců od skončení zdaňovacího období, za něž nárok na odpočet uplatnil, náleží plátcovi za období od počátku čtvrtého měsíce od skončení zdaňovacího období, za něž nárok uplatnil, do dne ubrání nadměrného odpočtu plátcovi úrok z oprávněně uplatněné částky ve výši stanovené podle § 155 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád.“*
16. Dle § 254a daňového řádu, účinného do 30. 6. 2017, v případě, že postup k odstranění pochybností vztahující se k řádnému daňovému tvrzení nebo dodatečnému daňovému tvrzení, ze kterého vyplývá, že daňovému subjektu má vzniknout daňový odpočet, trvá déle než 5 měsíců, náleží daňovému subjektu úrok z daňového odpočtu stanoveného správcem daně. V takovém případě dle odstavce 3 odpovídá úrok ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 1 procentní bod, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí.
17. Dle § 254a daňového řádu, účinného od 1. 7. 2017 (novelizováno zákonem č. 170/2017Sb.), úrok z daňového odpočtu odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 2 procentní body, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí.
18. Dle článku XI, odst. 3 zákona č. 170/2017 Sb., který nabyl účinnosti 1. 4. 2017, u daňového odpočtu uplatněného v řádném daňovém tvrzení nebo dodatečném daňovém tvrzení, u kterého lhůta pro jeho podání uplynula přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se uplatní úrok z daňového odpočtu podle § 254a zákona č. 280/2009 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.
19. Dne 16. 7. 2020 vydal Nejvyšší správní soud již výše zmíněný rozsudek č. j. 1 Afs/2017 – 47 (rozsudek EP Trading), dle kterého mimo jiné že *„[p]odle § 254a daňového řádu odpovídá úrok z daňového odpočtu ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 1 procentní bod. Již na první pohled je bez nutnosti bližšího zkoumání zřejmé, že takto stanovená výše úroku neodpovídá úrokové sazbě, kterou by musela v případě půjčky zaplatit povinná osoba, která není úvěrovou institucí. Právní úprava je proto i v této části v rozporu s čl. 183 směrnice o DPH.“* K tomu dále, že *„[v]nitrostátní soudy jsou povinny v případě potřeby neaplikovat ustanovení vnitrostátního právního předpisu, které je v rozporu s unijním právem (viz rozhodnutí Soudního dvora ze dne 17. 7. 2014 ve věci C-654/13 Delphi Hungary, nebo ze*

dne ze dne 21. 10. 2015 ve věci C-120/15 Kozozber). Ustanovení § 254a daňového řádu ve znění od 1. 1. 2015 do 30. 6. 2017 je co do stanovení doby, za níž náleží daňovému subjektu úrok ze zadržovaného nadměrného odpočtu, i co do stanovení výše úroku v rozporu s čl. 183 směrnice o DPH. Z tohoto důvodu je nelze v posuzovaném případě aplikovat.“ Z výše citovaného tak vyplýval závěr, že „[s] ohledem na shora uvedené proto pro nárok na úrok z odpočtu, na který by se jinak užil § 254a daňového řádu ve znění od 1. 1. 2015 do 30. 6. 2017 (který ovšem nelze pro rozpor s evropským právem aplikovat), platí nadále pravidla vymezená v rozsudku Kordárna.“

20. Mezi stranami není sporu, že žalobci vznikl nárok na vyplacení úroku z daňového odpočtu dne 31. 3. 2016, tedy za účinnosti daňového řádu ve znění, dle kterého odpovídá úrok ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 1 procentní bod, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, který byl následně rozsudkem „EP ENERGY TRADING“ označena za neaplikovatelný, tudíž náleží žalobci úrok dle pravidel rozsudku „Kordárna“. Sporným však zůstává ta otázka, zda se od novely daňového řádu, tedy s účinností od 1. 7. 2017, aplikuje novelizované znění § 254a daňového řádu, tedy zda úrok z daňového odpočtu odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 2 procentní body, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Dle názoru krajského soudu však ve zde projednávaném případě novelizované znění § 254a daňového řádu aplikovat nelze, a to právě z důvodu existence přechodného ustanovení článku XI, odst. 3 zákona č. 170/2017 Sb. a recentní judikatury správních soudů a NSS.
21. Dle zmíněného přechodného ustanovení u daňového odpočtu uplatněného v řádném daňovém tvrzení nebo dodatečném daňovém tvrzení, u kterého lhůta pro jeho podání uplynula přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se uplatní úrok z daňového odpočtu podle § 254a zákona č. 280/2009 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, tedy ve znění které bylo následně prohlášeno za neaplikovatelné, tudíž se u daňového odpočtu uplatněného v řádném daňovém tvrzení nebo dodatečném daňovém tvrzení, u kterého lhůta pro jeho podání uplynula přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 170/2017 Sb. uplatní pravidla dle rozsudku Kordárna, tedy výše úroku se stanoví dle § 155 odst. 5 daňového řádu. Následná novelizace § 254a daňového řádu nebude mít vliv na výši úroku za období od 1. 7. 2017, jelikož byť přechodné ustanovení odkazuje na neaplikovatelnou právní úpravu, tak nelze na toto přechodné ustanovení pohlížet, jakoby neexistovalo. Argumentace žalovaného, že „[n]ásledně za období od 01.07.2017 přechodná ustanovení zákona č. 170/2017 Sb. odkazují na použití ust. § 254a daňového řádu účinného od 01.01.2015 do 30.06.2017, tedy na právní úpravu dle rozsudku EP ENERGY TRADING nepoužitelnou z důvodu jejího nesouladu s právem EU. Proto zde dle žalovaného vzniká mezera v zákoně a za účelem jejího vyplnění je nutno postupovat za období od 01.07.2017 obdobným způsobem, jako postupoval Nejvyšší správní soud v rozsudku EP ENERGY TRADING“, není přiléhavá.
22. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 1. 4. 2022, č. j. 1 Afs 80/2021 – 45, na který odkazuje jak žalobce tak žalovaný: „Skutečnost, že ustanovení, na které přechodná norma odkazuje, je následně shledáno rozporným s evropským právem, tedy na její použití nemůže mít vliv. Stěžovatel navíc polemizuje se samotným smyslem přechodných ustanovení, neboť v nynější věci jde o určení toho, jaká norma se použije pro výpočet úroku ze zadržovaného odpočtu DPH uplatněného v daňovém tvrzení, lhůta, k jehož podání uplynula

přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 170/2017 Sb. Nedává tak smyslu, aby na nynější věc dopadalo ustanovení § 254a daňového řádu ve znění od 1. 7. 2017, pokud ani zákonodárce jeho zpětné použití nezamýšlel. Opačný postup nabourává důvěru daňového subjektu v to, že na jeho případ nebude použita právní úprava se zpětnou účinností. Navíc, jak správně poznamenává žalobkyně, rozsudky 1 Afs 80/2021 kasačního soudu nemají derogační účinek, a tak na § 254a ve znění do 30. 6. 2017 ani na čl. XI bod 3 zákona č. 170/2017 Sb. nelze pohlížet jako na neexistující ustanovení.“

23. S takto vysloveným právním názorem se krajský soud ztotožňuje a nespatřuje důvod, se od něj odchýlit. Za situace, kdy není mezi stranami sporu o tom, že žalobci vznikl nárok na úrok z nadměrného odpočtu ke dni 1. 4. 2016, tedy že vznikl žalobci nárok na úrok ve výši, na který se vztahuje přechodné ustanovení zákona č. 170/2017 Sb., nespatřuje soud jediný důvod, proč by se ode dne 1. 7. 2017 měla výše úroku řídit novelizovaným zněním, tedy neaplikovat stále účinné přechodné ustanovení. Skutečnost, že přechodné ustanovení odkazuje na neaplikovatelnou normu, na účinnosti přechodného ustanovení nic nemění „[p]roto v případě, že se nepoužije právní úprava úroku ze zadržovaného odpočtu, na který by se jinak užil § 254a daňového řádu ve znění do 30. 6. 2017, platí nadále pravidla vymezená rozsudkem ve věci Kordárna“ (rozsudek NSS ze dne 1. 4. 2022, č. j. 1 Afs 80/2021 – 45).
24. Krajský soud si je vědom, že v minulosti byly názory na aplikovatelnost výše citovaného přechodného ustanovení různé, nicméně recentní judikatura správních soudů se přiklonila k právě zmíněné argumentaci (k tomu srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 6. 2022, č. j. 14 Af 52/2021 – 42, dále rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 2. 2021, č. j. 22 Af 18/2020 – 54, a na to navazující již citované rozhodnutí NSS ze dne 1. 4. 2022, č. j. 1 Afs 80/2021 -45). Rozhodnutí žalovaného tak z výše uvedeného důvodu trpí nezákonností, když na výši úroku z nadměrného odpočtu použil pro období od 1. 7. 2017 ustanovení § 254a daňového řádu ve znění od 1. 7. 2017. Námitka žalobce co do aplikovatelnosti § 254a daňového řádu ve znění od 1. 7. 2017 je tak důvodná.
25. Další žalobcovou námitkou, tedy že žalovaný nesprávně určil konec úročeného období dle § 254a daňového řádu s účinností od 1. 7. 2017, se krajský soud vzhledem k výše uvedené argumentaci o celkové neaplikovatelnosti § 254a daňového řádu ve znění od 1. 7. 2017 již nezabýval. Ze stejného důvodu se krajský soud již nezabýval eurokonformností § 254a daňového řádu ve znění od 1. 7. 2017.
26. Krajský soud tímto přezkoumal v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. s.ř.s. žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Krajský soud tak zrušil žalované rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V dalším řízení je žalovaný povinen posoudit nárok žalobce na úrok z nadměrného odpočtu, a to bez použití § 254a daňového řádu ve znění od 1. 7. 2017.
27. Krajský soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalovaný i žalobce s tímto postupem souhlasili.
28. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému.
29. Žalobci tak krajský soud přiznal náklady právního zastoupení a soudní poplatek. Při stanovení výše náhrady právního zastoupení postupoval krajský soud dle vyhlášky č.

177/1996 Sb., odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, (dále jen „vyhl. č. 177/1996 Sb.“) a přiznal úspěšnému žalobci proti žalovanému tyto náklady:

- odměna advokáta za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání ve věci samé [§11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb.] dle § 7 bodu 5. ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve výši 6 200,- Kč (2 x 3 100 Kč);
- paušální náhrada hotových výdajů advokáta za 3 úkony právní služby po 300 Kč ve výši 600 Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání ve věci samé [§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.]).

30. Dále krajský soud přiznal žalobci právo na náhradu zaplaceného soudního poplatku za podání žaloby ve výši 3.000 Kč. Celkové náklady řízení, které je žalovaný povinen uhradit žalobci, tak činí 9 800 Kč. Platební místo bylo určeno v souladu s ust. § 149 odst. 1 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“) ve spojení s ust. § 64 s.ř.s. Lhůta ke splnění uložené povinnosti byla určena v souladu s ust. § 160 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s ust. § 64 s.ř.s.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 31. srpna 2022

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu